

DIÀLEG ENTRE JOAN BRUNET I JOAQUIM CLUSA

DEL LLIBRE * IMATGES I PARAULES DE 100 DIES DE CONFINAMENT*

Llibre a: <http://joanbrunetmauri.cat/wp-content/uploads/2020/08/Imatges-i-Paraules-de-100-dies-de-confinament.-final.-pdf.pdf>

Correus i rèpliques consultables a: <http://joanbrunetmauri.cat/diari-dun-confinament/>,
comentaris 17, 18, 19 i 20

Aquest document estarà penjat, aviat, al meu web: <http://clusa-oriach.cat/> - Notícia 189

Contestaré totes les opinions rebudes al correu *joaquim@clusa-oriach.cat*

Índex

Joan Brunet. 31 de juliol. Diari d'un confinament	3
Joaquim Clusa. 26 d'agost. Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa.....	4
Joaquim Clusa. 28 d'agost. 3- Diàleg de sords, segurament - Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa	9
Entrevista a Raimon (12 març 2017) a l'AVUI.....	10
Joan Brunet. 28 d'agost. Re: 3- Diàleg de sords, segurament - Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa	14

COMENTARIS FINALS DE JOAQUIM CLUSA DESPRÉS DELS CORREUS (31 agost 2011)

Agraït, primer de tot, a tothom que vulgui llegir aquestes 12 pàgines, tenint la paciència d'arribar fins el final, que són els 6 correus, detallats a l'índex, que ens hem intercanviat amb en Joan Brunet (més una entrevista del 2017 del Raimon a l'Avui), començant pel d'ell, anunciant-me la publicació del llibre *Imatges i paraules de 100 dies de confinament* signat per ell i per en Lluís Mas autor de les imatges en aquarel·la, de 106 pàgines.

I com que feia 5 ó 6 anys que no ens intercanviàvem cap correu, degut a les nostres diferències que ens coneixíem en relació al *procés d'independència a Catalunya*, vaig considerar la tramesa entre un repte i una provocació, però també la vaig agrair com una possibilitat de entesa, sobre uns fets tan tràgics per la salut i l'economia, arreu del món. Quan vaig començar a llegir el llibre, començant per les seves conclusions, l'epíleg del Joan Marcet, i l'índex onomàstic, hi vaig trobar unes opinions més esbiaixades a defensar els seus posicionaments polítics que les qüestions sanitàries i socials o la defensa de la llibertat dels nostres presos polítics i el dret d'autodeterminació, vaig pensar que volia de deixar constància dels meus acords i, sobretot, desacords detallats, i penjar-ho al meu web. Em va esperonar, també, que jo havia escrit unes reflexions sobre el confinament a Shenyang a començaments de febrer, i que estaven penjades al meu web, consultables a:

<http://clusa-oriach.cat/20200207-03-20200206-02-20200204-IMPRESSIIONS%20DES%20DE%20SHENYANG-%20Diari%20de%20Sabadell.pdf>, i l'entrevista a <https://www.diaridesabadell.com/2020/02/08/entrevista-joaquim-clusa-xina-coronavirus-sabadell/>

Crec que compartim molts valors, i molt importants. Primer de tot, discutim i enraonem en català. Diem, també, que volem el millor per aquest país petit. Tenim blogs/ webs *.cat* ...que vol dir que paguem per mantenir-los. Comparteixo el lema del seu blog: ..."Disposat a escoltar i a reflexionar, per aprendre i compartir". I tots dos hi tindrem penjat aquest diàleg íntegre, I ens respectem els nostres currículum professionals. Però divergim en el què és prioritari, avui, a Catalunya, al mig i després de la tragèdia.

Finalment, cal reconèixer que, segurament i lamentable, ha estat un diàleg de sords. Per això en aquesta presentació, no puc deixar de sintetitzar el que li vaig dir al final del meu correu, sobre les seves conclusions i les del Joan Marçet, i que no en vaig tenir resposta detallada:

** Només se'm acudeix dir-te que et puc oferir una imatge alternativa a la de *una ciutadania dividida en dos blocs irreconciliables*. És la que va donar, amb una sinceritat encomiable i gairebé infantil, qui va ser president de Societat Civil Catalana (sic) a Madrid, presentant la societat *per a la concòrdia* (sic) (ElMundo de fa una any llarg <https://www.elmundo.es/cataluna/2019/01/21/5c45cd06fc6c8371198b46ee.html>): **explicó que el soberanismo ha creado divisiones sociales, económicas, ya que la mayoría de clases medias altas apoya la independencia y las populares el constitucionalismo, y étnicas centradas en la lengua, ya que el 90% de los catalanoparlantes se siente independentista y el 90% de los castellanoparlantes en Cataluña apuesta por la unidad de España.... **. Doncs penso que ho va ben encertar, perquè sí que n'és d'important la llengua que has mamat, sobretot si tens el sentiment constant que l'estat espanyol la menys té i que te la volen prendre. Crec que el meu currículum de treball social des del 1966 i polític, des del 1976, palesen que he intentat que la llengua no sigui mai una barrera, i que siguem un sol poble, i una sola ciutat.

I li vaig dir, com ara repeteixo: * Segur que amb aquesta imatge de la nostra societat ens entendrem millor. Perquè jo em sento d'aquest 90% que tenim el català com a llengua materna o sobrevinguda, i volem la independència. I que des del 2010, hem fet grans esforços per fer-ho palès, democràtic i pacíficament, amb imatges que han donat la volta al món. Per sort, la justícia europea ja va esmenant el que mai tenia d'haver passat, i el MHPresident Puigdemont és lliure a Europa, i Junqueras i els Jordi ja fa 3 anys que estan empresonats. No et fa vergonya?. Tot això no ha d'aparèixer en un diari de 100 dies que hi ha temps per a pensar de tot, en confinament, unes quantes vegades seguides?. Els partits del PSC, PP, C's i les persones que els recolzen, quedaran sempre a la història per haver aplicat l'article 155 de la Constitució, davant d'iniciatives democràtiques i pacífiques, com l1 -O 2017. i perquè ens van tancar a la presó. Ni oblit, ni perdó, en la meua opinió. Gràcies pel treball i agraït per l'atenció.*

I per acabar li deia: ** I si busques també una via d'entesa i concòrdia (per la política, per la sanitat, per l'ensenyament i pels serveis socials) crec que la tens / la tenim ben clara i a tocar: AMNISTIA, LLIBERTAT DE PRESOS POLÍTICS, RETORN D'EXILIATS, FINANÇAMENT ADEQUAT I EXERCICI DEL DRET D'AUTODETERMINACIÓ. No era això el que demanàvem en temps de la dictadura, i estàvem al mateix costat?. Són presos i exiliats diferents els d'ara?. I amb tot el respecte per la gent contagiada i traspassada.**.

I com que, al final les divergències s'han d'expressar VOTANT, que cadascú, doncs, doni el seu VOT, a qui cregui que millor defensa els seus interessos. El meu és pels partits independentistes: Junts per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, o CUP, en aquests moments, i a totes les iniciatives de mobilització i desobediència permanent enfront l'Estat espanyol, de l'Assemblea Nacional de Catalunya (ANC) i OMNIUM CULTURAL. Curt i ras.

Salut i llibertat per a tothom.

Joaquim Clusa www.clusa-oriach.cat

Joan Brunet. 31 de juliol. Diari d'un confinament

De: Joan Brunet i Mauri <joan.brunet.mauri@gmail.com>

Date: dv., 31 de jul. 2020 a les 8:41

Subject: Diari d'un confinament

To: Joan Brunet i Mauri <joan.brunet.mauri@gmail.com>

Bon dia,

Com possiblement sabeu, durant la vigència de l'estat d'alarma per la Covid-19, el Lluís Mas i jo decidirem que mentre durés hi diríem la nostra. Ell, amb els seus dibuixos, pintures i obra diversa de tècnica mixta, i jo, amb els textos que a modus de diari publicaria diàriament al meu blog i al compte de facebook.

Passats els dies de confinament pensàrem que seria bo recopilar els materials i textos treballats, ordenar-los i completar-los, per fixar-los en el document Imatges i paraules de 100 dies de confinament, que posem a la vostra disposició.

Si el voleu llegir, consultar o baixar, feu un clic aquí.

Gràcies per la vostra atenció i desitgem que, malgrat tot, tinguem un bon estiu!

Ben cordialment,
Joan Brunet i Mauri

joanbrunetmauri.cat
@jobruma

Joaquim Clusa. 26 d'agost. Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa

Missatge de joaquim <joaquim@clusa-oriach.cat> del dia dc., 26 d'ag. 2020 a les 12:46:

Bon dia, Joan,

Va ser una sorpresa el teu correu de final de juliol, després de uns quants anys sense intercanvis de treballs o articles, com ara. Agraït doncs del detall, i felicitats per l'esforç de produir un diari de 100 dies d'uns fets tràgics, i que deixen empremtes i ferides que no oblidarem mai, i per tant la història local us ho agrairà. I com que intento contestar, per raons de delicadesa, tots els correus que rebo, encara que siguin dins d'una tramesa no personalitzada, he fet l'esforç en aquest mes de llegir les més de 100 pàgines del treball que signes amb en Lluís Mas, bon veí del carrer, i del tram que sempre hem dit, amb orgull de la majoria, que és el que té més estelades de Sabadell. I per això, li comparteixo aquest correu. Per tant, també bon dia, Lluís.

I avui m'he decidit a fer un cop de cap per tancar els apunts que he anat agafant i els comentaris que hi feia, esperonat per dues notícies del Diari de Sabadell, que crec que ajuden a entendre la magnitud del drama i el que pensem cadascú, de tot, però especialment dels lligams amb la gestió i la política de l'estat i del nostre petit país. Per un cantó els 365 morts que hi hagut a Sabadell per efecte de la pandèmia <https://www.diaridesabadell.com/2020/08/25/morts-coronavirus-sabadell/>, i que s'afegeixen a les prop de 2000 defuncions que hi ha a Sabadell, cada any, si no vaig malfixat.

I per altre, de la publicació d'una carta oberta, amb opinions sobre tot això, <https://www.diaridesabadell.com/2020/08/25/carta-oberta-dun-grup-de-sabadellencs-a-institucions-i-partits-catalans/>, amb unes 170 signatures, i que jo vaig poder signar, des de la Xina estant, perquè els dimecres tinc la sort de participar a la trobada que fa un grup de la *gent de la plaça*, que des del 27 de juliol de l'any passat s'ha manifestat cada dia a la plaça de l'ajuntament per recordar als nostres presos polítics, després que el plenari decidís treure el domàs recordant-ho, amb l'excepció dels dies de confinament obligat, i que jo m'hi vaig afegir molt al començament fins que vaig deixar Sabadell. Amb ser-hi o no ser-hi, en aquest actes de solidaritat, i sobretot amb el que s'escriu, ja és indicador del pensament de cadascú, i que tu ara has expressat en paraules, i el Lluís en imatges.

IMATGES. I aquí em permeto dir-li al Lluís que les aquarel·les m'han agradat totes, per la creativitat i els sentiments de cada moment (la de l'aplec de la Salut, em va colpir, especialment, per raons sentimentals del temps i l'espai), però, sincerament, que n'he trobat a faltar algunes que es referissin a la presó que representa, també, un confinament i, lligat, als records d'amigues i amics que fa prop de tres anys que hi són; en la meua opinió, injustament, i per raons de revenja i menys teniment cap als que pensem diferent, i ho fem públic, pacíficament i democràtic. A la gairebé única referència del 27 de maig, ja a la desena setmana, m'hi faltaria que l'1-O vam ser 2,3 milions que vàrem anar a votar i plantar-nos davant dels col·legis.

EL TEU BLOG. I com que per llegir el treball, he anat entrant i sortint del teu blog, ara aprofito per felicitar-te pel teu web tan complert d'articles i àdhuc d'articles de referència, com el del Pérez Royo. És un bon exercici de transparència i diàleg donar l'oportunitat als teus lectors que expressin les seves opinions, tot veient que la majoria són laudatòries. Valoro, també, el teu missatge inicial "Disposat a escoltar i a reflexionar, per aprendre i compartir", que m'ha esperonat a escriure. No obstant, em sembla que és picar pedra dura, perquè a les nostres edats ja no canviarem gaire de forma de pensar.

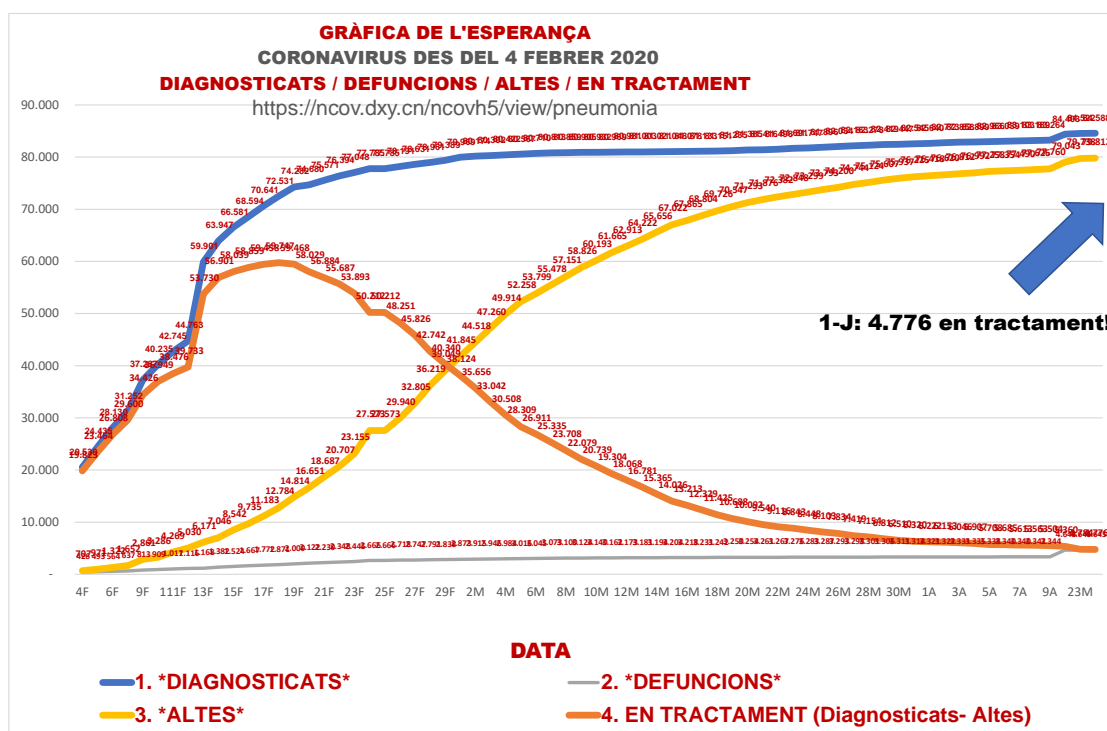
COMPARACIONS AMB LA XINA. Nosaltres hem viscut (i encara hi som) la pandèmia i els confinaments, a més de 10.000 km de distància, a la Xina des de l'endemà de Reis, ara farà 8 mesos, i el confinament ens va començar el 25 de gener, dia del bon any xinès. Una eternitat gairebé per tot el que hem viscut!. El maleït virus ha trastocat la vida a tothom arreu del món, començant per aquest país, on per raons de treball, primer, i familiars, després hi faig una estada anual d'uns quants mesos, des de l'any 2001, que va ser l'any que només hi vaig treballar una setmana. Aquest fet també m'ha esperonat a llegir el vostre treball, per tal de poder comparar dues experiències pel mateix motiu, en dos entorns tan diferents i tan allunyats. En els comentaris que faig, es van barrejant les dues experiències.

Raó de més, doncs, per voler compartir les meves apreciacions i comentaris amb vosaltres, sobre el confinament i la gestió de la pandèmia, per la possibilitat de fer comparacions amb el nostre cas, aquí a la ciutat de Shenyang (7,5 milions de residents, com tot CAT!), a la província de Liaoning (de 45 milions, com tot l'estat espanyol!), i a uns 1500 km (Barcelona- Berlin+-) de l'epicentre de Wuhan, on sempre hem tingut la sensació de seguretat, i àdhuc el primer mes, les sortides eren força flexibles. Per sort, en els tres primer mesos només hi van haver 128 contagis i 3 morts, a tota la província, amb els llocs de residència coneguts a les xarxes que bullien. I malgrat algun episodi de tancament d'un hospital amb unes 3.000 persones dins, fa un parell de mesos, veiem que tot va agafant normalitat, després del

confinament i tancament brutal de l'activitat econòmica. Fa poc vam anar a un casament amb unes 300 persones; al maig vam anar a un altre, i la meitat de les taules eren buides, sembla que per por. El tapaboques els portem la meitat de la gent, més o menys. Els restaurants i centres comercials no han començat a omplir-se fins ben bé fa un mes i mig; i encara fa una setmana vam veure dos hotels tancats de nivell alt del centre. Com anècdota, tenim un veí que es funcionari de presons, i ens ha explicat que fan tornos de 21 dies, sense sortir, des de finals de gener, com exemple de bona gestió.

I com que les comparacions són inevitables, m'he posat a buscar-hi similituds i diferències en les dues experiències, perquè nosaltres vam fer un seguiment quantitatiu diari, i que va ser consultar cada dia, des del 4 de febrer, les estadístiques publicades a la Xina (per regions i ciutats), al costat de les del món, i que les vam reflectir en un gràfic d'excel, que t'adjunto, per entendre com anàvem, durant 4 mesos, fins el 4 de juny, quan a la Xina ja *només* quedaven unes 4000 persones hospitalitzades, i que palesen la bona gestió, crec, que s'ha fet aquí a la Xina de la pandèmia. Vaig contestar, també, a una entrevista al Diari de Sabadell, el 4 de febrer (quan per a vosaltres semblava impossible tot el que ha passat després) i escriure unes quantes pàgines de complement, i que tinc penjat al web. Les meves impressions, tot just al començament del confinament, aquí, es poden consultar a : <http://clusa-oriach.cat/20200207-03-20200206-02-20200204-IMPRESSIIONS%20DES%20DE%20SHENYANG-%20Diari%20de%20Sabadell.pdf>, i

l'entrevista a <https://www.diarisabadell.com/2020/02/08/entrevista-joaquim-clusa-xina-coronavirus-sabadell/>

DETALLS. I per entrar ja en el contingut, m'han agradat, els teus començaments del dia, la bicicleta estàtica, les lectures de diaris, les músiques que escoltaves, les passejades quan podies, el detall de l'aturada dels Mossos quan anaves a comprar el diari, amb qui et creuaves en els passejos prop de casa o pel rodal, els teus sentiments sobre les baralles polítiques reflectides als diaris, la ràdio i la TV, la referència al personal sanitari sacrificat, i especialment del Taulí, o les opinions sobre diferents persones, del moment i històriques. que molt bé poses en un índex onomàstic, molt complet, en el qual hi destaco Confuci, que vaig sentir a les conferències del Bregolat sobre la Xina, a Sabadell. M'ha emocionat el record que fas del concert de Raimon a Sabadell el 27 de setembre del 1975, perquè jo també hi era, escoltant dret i en silenci gairebé tot el concert, amb la *social* astorada i mirant-nos d'identificar amb la vista, des del primer pis.

Començo dient, com a crítica, que m'ha sorprès, que no hagi trobat els detalls, diem- ne més familiars o més *d'estar per casa*, com vaig intentar fer-ho a les meves *impressions*: on anaves a comprar, quines botigues van tancar, com ho feia l'altre gent, amb qui comparties l'habitatge, com et relacionaves amb la resta de la família, l'ús dels mitjans miraculosos moderns de videoconferència, algunes xifres i estadístiques de la pandèmia per anar documentant les gravetats a Catalunya i al món, la relació amb els veïns- alguna fotografia m'ha arribat del carrer de Montserrat que destapaven algun cava d'en tant en tant, i brindaven.... des de les finestres-, i si més no, alguna fotografia, complementant els dibuixos del Lluís. Els comentaris els trobo massa àcids i esbiaixats, com els del Joan Marçet a l'Epíleg, i semblen massa dirigits a una sola tesi: la Generalitat ho fa malament.

ÍNDEX DE NOMS. Uns comentaris a l'índex de noms. Veig que dediques més ratlles a Pujol i Ferrusola, junts, per a la corrupció, que al Borbó. Veig també que de la corrupció del PP i Mariano Rajoy, no en dius res. Veig que de Mas en destaqués la seva desobediència i condemna del TSJC, però per què no dius que va arrossegar 2,3 milions de persones, en un acte prohibit pel Tribunal Constitucional, després de jugar al gat i la rata, patètic!. Sincerament, em sembla més rellevant, socialment, el segon que el primer, que dat i debatut és una condemna per dos anys d'inhabilitació Jo estava de president de taula a l'Escola Industrial, i no vull que se m'oblidi, i vaig viure aquell dia intensament, junt a una companya estat del meu fill a Nostra Llar, i un altre jove, que no em van deixar fer servir un passaport d'una votant fins que no va portar el DNI, perquè les normes no ho permetien.

El meu MHP Puigdemont encara no té una ratlla sencera. Ni a la condició d'alcalde de Girona es mereix posar que ho va ser des del 2011, crec?. No es mereix que es recordi que va organitzar un referèndum (prohibit, també pel TC, i per tant il·legal) i que va arrossegar, també 2,3 milions de persones que van votar majoritàriament (2 milions) la independència?. I que va liderar el *procés per portar l'enfrontament amb l'estat (de dret, d'aquella manera, per a mi) fins on mai Catalunya hi havia arribat amb la declaració *simbòlica*, si vols, del 27 d'octubre?. I que es va exiliar i que ara és eurodiputat al Parlament Europeu (amb un milió de vots!), després de passar per la presó alemanya, i que un jutge alemany va decidir que no acceptava l'extradició demanada pel TC perquè no admetia el delictes?. I del Junqueras, també eurodiputat i a la presó des de fa 3 anys, i als altres presos, cap referència?.

El MHP Torra (que li dius de tot menys bonic, a unes quantes dotzenes de pàgines) només té una ratlla escassa?. Hi podies haver afegit que està inhabilitat, com fas a les conclusions de mitjà pàgina. I posar perquè està inhabilitat. I posar quins tribunals el van jutjar?. I la composició de la junta electoral, no?. I el què va explicar Cosidó- PP sobre Marchena, que va tenir de renunciar a dirigir el poder judicial per vergonya, però hi va sucra pa al judici dels meus, que no els hi va donar tots els elements de la defensa com els vídeos i més!. Confio que Europa seguirà donant lliçons.

També et diria que el Pedro Sánchez es mereix més d'una línia per haver guanyat una moció de censura històrica amb l'ajuda de tots els partits, menys PP, Cs i Vox. I que és qui ha dirigit la gestió de la pandèmia des del govern central, en un exercici inèdit de malabarisme polític.

EPÍLEG DE JOAN MARCET. Amb el meu criteri esbiaixat, també l'he trobat esbiaixat, lògicament. Comença bé amb * 1. L'estat d'alarma. Després d'alguns dies (pocs, molt pocs) de dubtes i de primeres mesures restrictives decidides per les diverses administracions, el govern central va decidir el 14 de març declarar l'estat d'alarma a tot Espanya**. Dues setmanes i els aeroports oberts!. Vaja, la teva conversa del 2 de juny, amb l'amic indepe. O quan diu: * Com també ho ha fet ERC, més preocupada per la seva particular batalla amb els postconvergens de JxCat que a donar mostres de coherència política en el seu paper de suport crític al govern.*. I la tesi principal: * L'exemple negatiu del govern de la Generalitat, més pendent de la baralla interna entre els dos socis i de la queixa constant davant del govern central, ha estat paradigmàtic. Només ha faltat la sortida de to dels qui han defensat que una Catalunya independent hagués gestionat millor la situació de crisi sanitària, econòmica i social. Quin disbarat polític!*. Sincerament, soc dels de la sortida de to, perquè som molta gent que ho creiem, perquè sinó no tindriem majoria al Parlament de Catalunya, i creiem ja que la independència és la única sortida. I a S-pain, com diu The Economist, no hi ha baralles i societat dividida?. I el final: * Unitat que no vol dir ni uniformitat ni absència de control i alternativa. Unitat que vol dir, sobretot, no destorbar i remar en la direcció adequada. Responsabilitat europea en un dels moments més difícils pel projecte polític i econòmic de la Unió. És novament l'hora d'Europa.*. Hi hauria d'estar d'acord perquè no tenim cap més alternativa. Però, i *I no destorbar?. A sobre de repressors, donant lliçons!.

CONCLUSIONS. I respecte al * Punt i seguit*, amb *Pautes, normes i línies vermelles-, destaco el final: * Una crisi que en clau estricta del nostre petit país —que des d'un punt de vista territorial és Catalunya— es veu agreujada per un horitzó electoral a mans d'un president a punt de ser inhabilitat, al qual pertoca gestionar uns pressupostos ineficients amb el suport d'un govern que no governa i amb una ciutadania dividida en dos blocs irreconciliables.*

Aquest és el teu resum?. I ja està, junt amb el paràgraf anterior?. I et quedes tan tranquil?. I encara m'atreveria a dir: i què té a veure la gestió dels rebrots que el president estigui *a punt de ser inhabilitat*?. I per què va ser inhabilitat que segurament és el problema d'entrada?. Et sents còmode en un país que pot inhabilitar a un president del meu país, un tribunal de qüestions electorals?. I els pressupostos ineficients no caldria explicar-ho millor?. I si ho són, per què ho són?. No serà per un finançament que maltracta la Generalitat? Perquè van ser aprovats fa dos dies?. I a S-pain, el *gobierno más progressista de la historia* no té problemes?. Amb quins pressupostos treballa?. Vols dir que no necessites – necessiteu que la Generalitat fracassi?. Estàs segur que no has caigut en els mateixos defectes que tan critiques?.

Sincerament, he vist en tot el diari que t'interessa més la política que la sanitat, i sobretot la política de criticar la Generalitat, sense anar a l'arrel dels problemes. En algun moment sembla que ho intentes, però ràpidament te'n oblidés. I encara diria, més: t'interessa més la crítica i la confrontació que la solució dels problemes a casa nostra. Segurament jo ho veig igual, però de color contrari, i per tant estarem equivocats tots dos.

Només se'm acudeix dir-te que et puc oferir una imatge alternativa a la de *una ciutadania dividida en dos blocs irreconciliables*. És la que va donar, amb una sinceritat encomiable i gairebé infantil, qui va ser president de Societat Civil Catalana (sic) a Madrid, presentant la societat *per a la concòrdia* (sic) (EIMundo de fa una any llarg <https://www.elmundo.es/cataluna/2019/01/21/5c45cd06fc6c8371198b46ee.html>)

** Por eso, destacó que su intención es seguir promoviendo un "relato positivo de España" ya que quiere "ganar la centralidad" y que un 20% del independentismo vuelva a seguir a apoyar la unidad del Estado. En este sentido, explicó que el soberanismo ha creado divisiones sociales, económicas, ya que la mayoría de clases medias altas apoya la independencia y las populares el constitucionalismo, y étnicas centradas en la lengua, ya que el 90% de los catalanoparlantes se siente independentista y el 90% de los castellanoparlantes en Cataluña apuesta por la unidad de España.... Bosch añadió que Societat Civil "continuará trabajando para fomentar la convivencia y la concordia en Cataluña" ya que pretende "seguir representando a todos los catalanes constitucionalistas". * Vaja amb el Bosch de SCC, quin bon sociòleg que ens ha sortit, amb aquestes quantificacions tan clares!

Segur que amb aquesta imatge de la nostra societat ens entendrem millor. Perquè jo em sento d'aquest 90% que tenim el català com a llengua materna o sobrevinguda, i volem la independència. I que des del 2010, hem fet grans esforços per fer-ho palès, democràtic i pacíficament, amb imatges que han donat la volta al món. Per sort, la justícia europea ja va esmenar el que mai tenia d'haver passat, i el MHPresident Puigdemont és lliure a Europa, i Junqueras i els Jordi ja fa 3 anys que estan empresonats. No et fa vergonya?. Tot això no ha d'aparèixer en un diari de 100 dies que hi ha temps per a pensar de tot, en confinament, unes quantes vegades seguides?.

Els partits del PSC, PP, C's i les persones que els recolzen quedaran sempre a la història per haver aplicat l'article 155 de la Constitució , i que ens van tancar a la presó. Ni oblit, ni perdó, en la meua opinió

I si busques també una via d'entesa i concòrdia (per la política, per la sanitat, per l'ensenyament i pels serveis socials) crec que la tens / la tenim ben clara i a tocar: AMNISTIA, LLIBERTAT DE PRESOS POLÍTICS, RETORN D'EXILIATS, FINANÇAMENT ADEQUAT I EXERCICI DEL DRET D'AUTODETERMINACIÓ. No era això el que demanàvem en temps de la dictadura, i estàvem al mateix costat?. Són presos i exiliats diferents els d'ara?. I amb tot el respecte per la gent contagiada i traspasada.

I com seguim ara, amb el curs escolar que hauria de començar (o no), amb uns rebrots descontrolats arreu de l'Estat?. No crec que ningú pugui donar lliçons, arreu del món, i tothom ha d'aprendre de tothom. Però, sincerament, crec que amb una Catalunya independent, al menys tindriem la responsabilitat única, en la meua opinió, perquè tenim els mitjans, la capacitat, l'expertesa, i molts, la il·lusió. Per què no ho provem junts?.

Gràcies per la vostra feina, i per atenció,

Joaquim Clusa
www.clusa-oriach.cat

Joan Brunet. 26 d'agost de 2020

a les 16:50 Joan Brunet i Mauri <joan.brunet.mauri@gmail.com> wrote:

Gràcies Quim per les reflexions i aportacions que em --ens-- trasllades a partir d'una atenta lectura i dissecció que de les "Imatges i paraules de 100 dies de confinament" has fet i que almenys a mi m'honoren. Sincerament gràcies! Al cap i a la fi --em sembla que t'ho he dit en alguna altra ocasió i per això et demano disculpes ara per repetir-me-- quan escric el què escric no ho faig mai pensant que sóc posseïdor de la veritat atès que cadascú té legítimament (i només faltaria que no fos així) la seva veritat. El problema potser és que sovint ens mostrem inflexibles en la nostra veritat la qual cosa fa que no acabem d'escoltar la veritat que molt possiblement nia en els altres. Precisament per això intento --no sempre amb èxit i amb la pulcritud necessària-- donar veu a través de l'apartat reflexions del meu blog reproduint-les, aportacions d'altres autors amb els que no necessàriament estic d'acord però que considero que aporten elements a prendre en consideració. I això de la mateixa manera que en el blog hi publico tots els comentaris que m'arriben. D'aquí que ara mateix et demani permís per publicar també tota o almenys part de la teva reflexió. Seria un contrapunt als comentaris que he anat rebent aquests dies. Me'n dones permís?

Ho escrius molt bé en el teu correu: a les alçades de la pel·lícula on ens trobem, difícilment canviarem els nostres posicionaments. Però que això sigui així no vol dir que --com has fet tu-- escoltem allò que diuen els altres i mostrem els nostres desacords. I ja que has citat a Raimon --com jo també ho he fet en diverses ocasions-- d'ell faig meva aquella seva declaració feta al final d'un recital al Palau de la Música el juliol d'ara deu fer 5 anys, poc després d'unes seves declaracions en la que manifestava dubtes sobre el procés i que van ser la causa d'improperis i insults de tota mena a través de les xarxes. "Sovint em sento --va dir Raimon-- que no sóc dels meus, ja que no penso ni dic el què els meus voldrien que pensés i digués". Veure entrevista a l'Ara d'un parell d'anys després d'aquets fets <https://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1090471-no-m-ha-agradat-dir-mai-el-que-no-penso-i-no-sento.html> on els recorda.

Cert. En els meus comentaris escrits al llarg de 100 dies hi ha moltes mancances. Moltes. Les que tu apuntes i les que jo, una vegada rellegit el text, hi he trobat a faltar però que voluntàriament he volgut deixar tal com va ser escrit en cada moment. I és que un diari té això: segons l'estat anímic de cada dia, escrius allò que més t'ha sobtat del dia anterior després d'aplicar el filtre que tots apliquem a la informació. L'objectivitat no existeix, malgrat hi hagi tants que pontifiquen des d'una pretesa objectivitat. Els fets són uns i les interpretacions que se'n puguin derivar diverses. D'aquí que et demani disculpes per no entrar en el detall de les qüestions que apuntes com a meus oblits, malgrat no vulgui oblidar-me de les referències que fas als dibuixos i aportacions del Lluís, atès que aquest diari no hauria estat el què ha acabat essent sense la seva implicació en el projecte.

I no en dubtis, Quim, que des de posicions avui no coincidents, d'una cosa pots estar ben segur: continuaré treballant per a fer possible que el meu petit país pugui créixer i desenvolupar-se en tots els ordres i en tots els sentits. I no només políticament, sinó que també econòmicament i socialment. Saps que una de les crítiques que sempre he fet a l'independentisme és que darrera aquesta idea no hi ha un projecte polític, econòmic i social, fonamentalment perquè a diferència del què passa a Escòcia (amb el Scotland National Party) o al Quebec (amb el Parti Québécois) a Catalunya no tenim cap formació política --llevat, i amb matisos, d'ERC-- amb un programa/projecte d'actuació que a l'hora sigui nacional i social.

Gràcies de nou per les teves consideracions i crítiques positives i també per les que no ho són tant, però que m'animen a continuar aportant-hi la meva en la tasca i voluntat que segur ens és comuna de fer avançar aquest nostre país pels camins del progrés. I aquí ho deixo.

Amb la meva consideració i respecte de sempre, reb una forta abraçada.

Ben cordialment,

Joan Brunet i Mauri

joanbrunetmauri.cat

@jobruma

Joaquim Clusa. 28 d'agost. 3- Diàleg de sords, segurament - Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa

Correu de joaquim

joaquim@joaquim@clusa-oriach.cat 3:53

Per a Joan Brunet i Mauri, Veïns 88- Lluís Mas Sangés i altres 13

Gràcies, Joan, per retorn tan ràpid. I per això, amb algunes desorientacions, segurament resultat de les nostres edats i del cansament d'anys i panys, en qüestions malauradament encallades. Encallades, en alguns aspectes, perquè en d'altres, com la presó i l'exili segueixen sense aturador, amb massa silencis de massa gent, com crec és el cas del vostre (ara sí que no m'oblido del Lluís a les adreces) treballat i útil document, que tan poques línies i imatges es mereix.

L'entrevista amb en Raimon, que guardo, va ser a l'Avui, el març del 2017, enlloc de l'ARA, fa 5 anys; fixa't que entre altres qüestions li pregunta pel president Puigdemont, entre altres referències. I per aquesta raó l'enganxo (segurament, abusem massa de citar el que ens va bé) a continuació del meu correu per recordar tot el que diu, perquè diu moltes coses, entre les quals, també, destacaria: *I, cert, d'independentista no n'he estat mai perquè no ho he vist així. Tampoc he estat antiindependentista, només faltaria! *. I ja posats, et preguntaria quantes coses més subscriu /subscribiu de l'entrevista que detalla la persecució de la llengua i de la identitat de tants anys, a Catalunya, València i a l'estat, ja després del 1978.

I també ja posats a trobar cosetes em pregunto com és possible que Raimon que diu que ha viscut 50 anys a Barcelona i ha gaudit de prop de 50 Palaus de la Música Catalana, doni tot el seu llegat a Xàtiva (amb presència, crec, del ministre espanyol de cultura) sense reconèixer cap *legítima* del 25 ó 33% a Barcelona o a Catalunya. Fem unes coses la gent gran, tan.. tan estranyes, sovint...!. I fem tantes acusacions en calent, i tantes mitges veritats, que més ens valdria (a tothom, jo el primer) que ens hi repenséssim unes quantes vegades abans de passar de la conversa privada al debat públic!

Sincerament, he trobat que m'has fet una contesta molt estàndard, diguem, amb qüestions i declaracions de principis massa generals, sense fer referència a les qüestions molt concretes que et plantejo. I per això, jo aturaré la correspondència aquí, perquè seria un diàleg de sords, segurament; em sap greu, però jo ho anava intuïnt, mentre escrivia el meu correu massa llarg, i em preguntava si pagava la pena fer-ho. Però parlar de les experiències els confinaments a casa nostra i a 10.000 km de distància, com hem viscut nosaltres, segurament amb menys angúnia i inseguretats que vosaltres, em va esperonar. Però, també, feina feta no fa destorb, diuen, diuen.

Àdhuc aquesta part de la contesta em sembla estàndard, i disculpes amb el qualificatiu: ****Saps que una de les crítiques que sempre he fet a l'independentisme és que darrera aquesta idea no hi ha un projecte polític, econòmic i social, fonamentalment perquè a diferència del què passa a Escòcia (amb el Scotland National Party) o al Quebec (amb el Parti Québécois) a Catalunya no tenim cap formació política --llevat, i amb matisos, d'ERC-- amb un programa/projecte d'actuació que a l'hora sigui nacional i social. ****. Però els comentaris, ja els deixo pels interessats. I no m'estranya que amb aquestes premisses o pre- judicis, puguin sortir unes tesis tan esbiaixades.

I atès que jo també escric perquè em llegeixin el què penso, tens el meu permís *per publicar també tota o almenys part de la teva reflexió. Seria un contrapunt als comentaris que he anat rebent aquests dies*. Endavant, doncs, només amb dues precisions o condicions. **També t'honora la teva oferta**. La primera és que cal que sigui sencera, per tal de no perdre totes les argumentacions. I la segona, que ha d'incloure també aquests correus de resposta, per tal que els lectors potencials no perdin context. Quan ho facis, favor de passar-me l'enllaç.

I els millors desitjos perquè la salut i les ganes de fer gran el nostre petit país ens acompanyin.

Salut, llibertat per a tothom, i república catalana (ei, si pot ser, com ens va deixar dit en Pere Quart a la seva Tirallonga),

Joaquim Clusa

www.clusa-oriach.cat

NOTA: En vermell, afegit després de la tramesa

<https://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1090471-no-m-ha-agradat-dir-mai-el-que-no-penso-i-no-sento.html>

dilluns, 31 agost de 2020

9 de 14

Cultura barcelona - 12 març 2017 2.00 h

Entrevista a Raimon (12 març 2017) a l'AVUI

Cantautor. El mes de maig s'acomiada amb dotze concerts al Palau de la Música Catalana

"Mai no m'ha agradat dir el que no penso i el que no sento"

• Raimon, aquesta setmana a Barcelona. El cantant s'acomiadarà dels escenaris el mes de maig vinent al Palau de la Música JOSEP LOSADA.

• Raimon, al bar Castells, de Barcelona, en un moment de l'entrevista. Josep Losada.

Miquel Riera - barcelona

Del Palau de la Música Catalana m'agrada, sobretot, la proximitat amb el públic. De la meua carrera valoro molt que sempre hi hagi hagut públic, fins i tot en moments difícils

Plantejaré uns concerts des del punt de la vista de la gent, amb una trentena de cançons. Potser m'equivoco i aquí es fa un estat i Europa l'accepta. Però em fa por que hi hagi una gran decepció

No he vist mai cap raó per abandonar la llengua que he mamat. No hauria semblat jo mateix

Poder tornar a cantar-hi i rebre un reconeixement del País Valencià ha estat un goig

Raimon tancarà més de cinquanta anys de carrera aquest mes de maig vinent amb dotze concerts al Palau de la Música Catalana a Barcelona. El cantautor de Xàtiva, que ha fet 76 anys aquest desembre, ens atén prop de casa seva, a tocar de les Rambles Barcelonines, un barri en transformació on els turistes són els dominadors. Fem l'entrevista, però, en un bar de tota la vida, el Castells, amb una barra oberta al carrer, on el cantant és conegut i respectat.

Per què el comiat al Palau de la Música Catalana?

Perquè és un lloc que sempre m'ha agradat molt i també perquè és on més vegades he cantat, quaranta-sis vegades en solitari i quatre o cinc més amb altra gent. La primera vegada que canto al Palau és el 1965 i el primer recital que hi faig en solitari és el gener del 1967, amb dos concerts, dels quals en va sortir un disc, Raimon al Palau.

Què té d'especial el Palau?

Per començar, l'arquitectura és imponent; després hi ha el fet que sigui un teatre gestionat per una fundació popular que té el seu origen en el cant coral, l'amor a la música. Ara ha passat tot això del Millet, que al final, dins la història del Palau, serà una història lletja per part d'uns dirigents. Del Palau m'agrada molt també la proximitat amb el públic. La gent de galliner, per exemple, tot i que físicament està lluny, jo sempre la sento molt a prop. Hi estic molt a gust. Després té una capacitat que no és una animalada, vull dir que no és com un Sant Jordi i no has de posar una pantalla perquè et vegin, que és una cosa que a mi no m'agrada.

Feia temps que hi pensava?

Uns quants mesos. Cal tenir en compte que tenir unes dates al Palau de la Música en el mes de maig i en dissabte i diumenge, si no ho penses un mínim de dos anys abans, no ho aconsegueixes. Això ja indica que fa temps que ho tenim pensat. Dic nosaltres perquè parlo de la meua dona Annalisa i jo. Ho portem junts des de sempre: jo canto i ella porta la part d'organització.

I per què ara i no fa tres anys o d'aquí a dos?

El fet és que, per les raons que sigui, ara em costa més acabar les cançons, també em cansa més anar d'hotel en hotel, menjar fora, totes aquelles coses que fins fa cinc o sis anys fins i tot et feien goig i no ho notaves, ara les fas una mica a contracor. Quan estic a l'escenari m'oblido de tot això, però en acabar ja estàs pendent de si el coixí del llit de l'hotel estarà bé, de si farà fred a l'habitació, del menjar, dels viatges, cada cop més incòmodes des que hi ha el low cost. Això d'una banda, l'altra és que ja tinc més de cent cinquanta cançons publicades. Després, cadascun de nosaltres som un món. Pete Seeger va estar cantant fins als noranta i escaig anys. Era d'aquelles persones que si no cantava es moria. Fins ara jo també he sigut així, però ara he arribat a la conclusió que ja està. Sóc molt exigent amb mi mateix. I si per acabar una cançó hi estic un any no me'n puc esperar dotze per treure un disc. Penso que queden uns anys que es poden viure d'una altra manera.

Vol dir que ha minvat el seu poder creatiu, en certa manera?

Com deia, em costa més acabar. Això em crea una certa insatisfacció personal i no acabo de trobar el punt. D'altra banda, des de sempre intento no repetir-me, ni musicalment ni literàriament. Això et va estrenyent les possibilitats. A dilluns, 31 agost de 2020

mi les cançons sempre m'han sortit de manera espontània. Sempre he anat així. Tens alguns versos i algunes notes pel cap i en tres o quatre anys no hi trobes el què i després les acabes d'un cop. Resulta que això no em passava només a mi. En Joan Miró m'havia explicat que havia començat un quadre i que l'havia deixat molts anys i que després un dia el mirava i l'acabava ràpid.

Quines cançons cantarà?

Faré una tria, evidentment, però encara no l'hem concretat perquè no hem començat a assajar. No vull que tot plegat sigui com un autoretrat, ni tampoc una autobiografia, però sí que vagi lligat a la meva evolució de tants anys de carrera, que voldria poder sintetitzar en un màxim d'unes trenta cançons. Si fossin més es podria fer pesat per al públic.

Seran iguals tots els concerts?

No ben bé, hi haurà petites variacions. No som tan mecànics! Vull tenir unes quaranta cançons i d'aquí anar triant amb unes de base que sí que cantarem cada dia. Hi ha cançons que no poden fallar i que segur que cantaré. Seran uns concerts que no plantejaré, com he fet en moltes altres ocasions, des del punt de vista del que per a mi és més bo. Tot al contrari: els plantejaré també en funció del públic, de fer-los plaer.

Alguna cançó inèdita?

Si l'acabo d'acabar, sí. Alguna n'hi haurà, al final, segurament.

De què se sent més orgullós de tots aquests anys de carrera?

Home, que he estat prou honest i que no ho he fet malament i bàsicament que, fins i tot en els moments més difícils, sempre hi ha hagut públic. He pogut viure de la gent que ha vingut a escoltar-me, quan això era molt difícil i molt complicat en un mercat reduït i amb una llengua minoritària i vist com estaven les coses i com encara sovint estan en aquest país. Al País Valencià, vull recordar-ho, he estat més de vint anys, quan ha manat el PP, que no em deixaven entrar a la xarxa pública de teatres ni pagant. Un altre exemple: la meua presència a TVE ha estat purament anecdòtica, des del franquisme fins ara.

Creu que una de les raons que han fet distanciar Catalunya d'Espanya és que la cultura catalana no hi arriba, allà?

No arriba res. Només una miqueta a Madrid, en un cert sector social que estan atents, i també una miqueta al País Basc, per la mateixa raó, però res més. Hi va haver una petita obertura durant la transició però a partir del 1984 es talla tot. A tots nivells. A nivell cultural, però també econòmic. Ho demostra el fet que comencen a fer trens a tot arreu, menys al corredor mediterrani. Tot amb la connivència de la dreta i del socialisme espanyols.

Per centralisme o per impedir que el País Valencià i Catalunya connectin?

Per les dues coses. Tota la maniobra blavera ve des de Madrid i la Bíblia en valencià, i tota la constitució en valencià, que té tres paraules diferents de la catalana, i el vocabulari de Canal 9 amb prohibicions absurdes de paraules que sonaven més catalanes que valencianes. I tot això amb els socialistes manant! Quan arriba el PP tot plegat va encara més avall. Però la qüestió és que tot es fa sobre un substrat real, sobre una situació d'analfabetisme propi i de desinformació. I no només això, sinó sobre una societat subvencionada en part per imposar aquest criteri. Ara tot això es va sabent, d'entitats i gent que han rebut diners per escampar una idea de la llengua diferent del català. Unes animalades!

Malgrat tot, la llengua ha perviscut al País Valencià.

Hi ha una cosa important, que és la llei d'ús que van fer els socialistes i que va permetre que el valencià entrés per primer cop a l'escola. Evidentment, no és un fet generalitzat com a Catalunya, però comença a haver-hi gent que aprèn valencià. Quan entra el PP, la llei ja fa uns quants anys que està en vigor i no poden carregar-se-la. Això sí, posen totes les dificultats que poden, com el fet de no permetre que siguin vàlids els títols trets a Catalunya i a les Balears. Les coses tampoc han canviat tant últimament. Quan veus la televisió al País Valencià t'adones que hi ha una absència total de Catalunya. Es fa crònica del procés per fer empipar els espanyols però el que és la informació cultural, res. Just una mica de música, exposicions, pintura, però on hi ha la paraula, la llengua, tot fora!

Poder tornar a cantar al País Valencià i rebre'n el reconeixement popular i institucional ha estat important?

Per a mi ha estat un goig. Molt bonic. Tornar a cantar a Xàtiva també. No ho havia fet des del 2010, quan a l'Ajuntament ens van llogar car i a contracor el teatre i vam fer-hi tres recitals plens de públic. També havia estat molt difícil cantar a València pel boicot dels populars.

Està esperançat amb el País Valencià?

És molt difícil, molt difícil. No puc dir que estic desesperançat perquè estic desesperançat des que vaig nàixer! Hi ha aquell vers de l'Espriu que diu "parlo d'esperança desesperançat" i després hi ha l'Indesinenter: "Mai no hem pogut desesperar del vell vençut." És a dir, no desesperem, però ho tenim ben complicat. S'ha de tenir en compte que encara la llista més votada ha estat la del PP. Tenint mig PP a la presó encara els voten! Són aquestes coses que dius: Com és possible? Un munt de gent a la presó i un munt de gent esperant per anar-hi i encara els voten. M'agradaria que l'actual govern anés bé. Així ho espero, el president Ximo Puig sembla bastant hàbil però, d'altra banda, la composició del govern és de quotes de partits i dins els partits hi ha coalicions increïbles. D'altra banda, el blaverisme no s'atura i són més de vint anys maltractant la gent.

Vostè que ha estat un lluitador per la llengua, com entén la negació permanent de la unitat lingüística?

Costa d'entendre, però es pot entendre. El català no és la llengua hegemònica d'Espanya, sinó que aquesta és el castellà. I si tu t'apuntes al castellà tens unes possibilitats que no tens si t'apuntes al català. Si no hi ha un sentiment previ d'arrelament en valencià, la gent pot pensar que no t'aprofita per a res. I com que no t'aprofita per a res, en comptes de dir "aquesta és la meua llengua", que és l'actitud generalitzada a Catalunya, doncs s'abandona. D'altra banda, els grups valencianistes sempre han estat grups minoritaris. Als anys 60 a Catalunya ja hi havia escoles i un cert moviment. A València amb prou feines res, tret del Rat Penat, per exemple, que era una cosa molt poca cosa. Més tard, al voltant de Fuster es comença a crear un altre món més destacable. El valencianisme que sempre hi havia hagut estava lligat al folklorisme, un valencianisme molt de la barraca. No hi ha la modernització que engega a Catalunya el modernisme. Això dura durant molts anys. D'altra banda, el franquisme allà no és tan fort respecte a la llengua perquè no en té necessitat, només hi havia català en els llibrets de falles, sempre hi havia un senyor que sabia escriure'l, però la resta de la gent, no. Jo vaig llegir Espriu per primer cop amb vint anys. Havia llegit un munt d'autors estrangers, però en català res. València ciutat estava molt castellanitzada. A València sempre dèiem que a partir de 30.000 pessetes al mes, la gent canviava de pis, de mobles i de llengua perquè no feia fi. La primera sorpresa que vaig tenir quan vaig arribar a Catalunya va ser que les senyores fines amb abrics de pell parlaven català. Una altra de les bromes que es gastaven als anys 60 era que el valencià era una llengua paterna. Les dones anaven davant parlant en castellà i els homes tot darrere parlant en valencià. A la universitat només parlaves en valencià amb la gent dels pobles.

Vostè no és independentista. Fa uns dies va dir que el problema és que ho veu confús.

Sempre ho he vist confús i complicat. I, cert, d'independentista no n'he estat mai perquè no ho he vist així. Tampoc he estat antiindependentista, només faltaria! Ara bé, potser m'equivoco i aquí es fa un estat i l'accepten a Europa. El que em fa dubtar és que parlen de coses com si ja tinguéssim estat, quan encara no l'hem assolit ni de lluny. També serà la primera revolució que es fa des d'un Parlament, la majoria dels estats s'han fet amb violència i amb una forta empremta de la classe burgesa, un toll important de l'empresariat. I això aquí jo no ho veig. No se'n discuteix, no se'n parla. Tenim un estat fort al davant i un estat fort al darrere, que és França, i els britànics que tampoc en volen saber res perquè tenen el problema d'Escòcia. Vist tot plegat, em fa molta por, sobretot, que hi hagi una gran decepció col·lectiva.

Li va saber greu la reacció de fa dos anys quan va dir que no era independentista?

Home, no em va agradar. Crec que hi ha gent que no està disposada a entendre res. Em va semblar que si les persones com jo no caben en aquest procés no anem bé. Mai no m'ha agradat dir el que no penso i el que no sento. Si hi ha una característica meua és que jo he anat fent contra circumstàncies adverses i això és un tipus de cosa del meu caràcter que no canviaré. Si no m'ho pregunten, faré la meua feina, que em sembla que és útil i ha estat molt útil. El que no m'agrada és que sembla que t'hagis de convertir sí o sí.

Decidim-ho votant, no?

Hi hauria d'haver hagut una aposta ferma pel referèndum des del principi i les coses haurien estat molt diferents. Això sí que hauria estat positiu. D'altra banda, si vols mirar el procés sense encegar-te trobes que aquí no hi ha un Partit Québécois, no hi ha un Scottish National Party, aquí hi ha tres o quatre partits, com a mínim, en els quals pesa molt més la lògica de partit que no pas la de país. A més, només faltaven casos com el de Pujol o del Palau. Això és un procés molt sui generis.

Què li sembla el president Carles Puigdemont?

dilluns, 31 agost de 2020

No el conec prou. Diu que plegarà de seguida. Ha estat ferm i coherent en aquest sentit. Tampoc no li he sentit dir moltes ximpleries. En Mas n'ha dit més. Com demanar als espanyols que ens estimin. En què quedem? Ho fem per collons o si ens estimen no ho fem?

Hi ha uns versos d'Ausiàs March que ha recordat que s'hi escauen molt bé, al procés.

“Aquell ateny tot el que atènyer vol quan lo poder eguala lo voler.” És a dir, només aconseguixes el que vols quan la teva força iguala el teu desig. Quan la teva força és menor, difícilment assoliràs el teu objectiu perquè has de tenir en compte l'altre. I en el procés no se'n parla, dels obstacles, que és la cosa primera que s'ha de tenir en compte. Durant el franquisme, per exemple, vaig conèixer molta gent del PSUC convençuts que eren possibles un munt de coses que no s'han verificat i que ja llavors ja es veia que no es verificarien.

S'ha penedit de no haver cantat en altres llengües, com li havien ofert en algun moment?

No, què va. No he vist mai cap raó per abandonar la llengua que he mamat. Que hauria fet més diners, segur. Ara, no semblaria jo. Jo m'escric les cançons i musico poetes de la meua llengua. És una cosa de coherència personal. Em trobaria artificial. Seria una altra cosa. Jo no tinc la idea de pàtria com s'entén habitualment. M'agrada més, en canvi, la idea del llenguatge com a lloc comú on ens trobem. Per a mi és molt important aquest concepte. És allò que deia Josep Pla: allà on em diuen “bon dia” m'hi trobo. Aquesta és la idea, que no sé si té una traducció política.

S'ha sentit recompensat, estimat, prou homenatjat pel país i la seva gent?

Massa i tot. El millor, però, és quan vas al teatre, cantes i hi ha aquesta cosa que es produeix quan ets dalt d'un escenari. Aquest és el premi més important. Després, les altres coses venen com a conseqüència d'això. He fet el que creia que havia de fer. Hi ha molta gent que ho ha vist. D'altres ho han vist i ho han combatut. Però això és llei de vida. Puc deixar indiferent una persona i a una altra fer-la plorar de gust. He intentat sempre fer bé les coses. Qualsevol que ha seguit la meua trajectòria veu que no hi ha repetició, que hi ha un intent de superar el que he anat fent des d' Al vent.

Què farà ara que es 'jubila'?

Escoltar les coses que no he pogut escoltar. Anar més a veure espectacles, que hi vaig molt poc. I llegir moltes coses que tinc pendents, estar més pels amics i viatjar menys.

Seguiran vivint a Barcelona? Al País Valencià?

Encara no ho tenim clar, això. Tenim una casa a Xàbia davant del mar, que vam comprar fa molts anys i on hem anat poc perquè l'ofici no ens deixava, però aquests últims mesos, per exemple, que hem estat de gira pel País Valencià, sovint la vam fer servir de base. D'altra banda, a Barcelona hi tenim els amics. Fa cinquanta anys que hi som i Barcelona és la ciutat, per a Annalisa encara més que per a mi, que ens ha fet. Estem, doncs, davant aquesta dicotomia, que ja solucionarem quan toqui. Ara centrem-nos en els recitals.

Segueix les veus més joves de la música?

Malauradament, molt poc. Hem estat més presos de nosaltres mateixos per mil raons, per salut, per coses de l'ofici. Sí que conec Els Amics de les Arts, Manel, el Freixas, el Feliu Ventura, però costa molt de seguir la proliferació de grups i grupets que hi ha ara mateix. Nosaltres quan vam començar érem quatre gats i mai hauríem pensat veure una cosa així. L'altra cosa és si el país té prou capacitat per absorbir-ho. Suposo que a poc a poc és com el pòsit del cafè, que es va filtrant i al final sempre queda allò més bo.

Molts canten en anglès? Com ho veu?

La qüestió és com encara no hi canta tothom en anglès [riu], que és la llengua de la majoria de música que se sent a la ràdio i a la televisió. Fins i tot els espanyols envien una cançó en anglès a l'Eurovisió. Jo tinc una altra idea de la cançó i l'he portada a la pràctica. Així ho fet en la meua carrera i, si comencés, així ho faria de nou.
va a la pàgina següent

Joan Brunet. 28 d'agost. Re: 3- Diàleg de sords, segurament - Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa

Correu de Joan Brunet i Mauri: 3- Diàleg de sords, segurament - Re: Diari d'un confinament de Joan Brunet i Lluís Mas- 2- Gràcies - Comentaris de Joaquim Clusa
Joan Brunet i Mauri<joan.brunet.mauri@gmail.com>9:07
Per a joaquim Còpia Veïns 88- Lluís Mas Sangés

Bon dia Joaquim,

Faig el què em demanes i tot seguit incorporaré la nostra conversa al meu blog amb un petit matís: al final del teu darrer correu no hi afegiré l'entrevista a Raimon sinó que en repetiré l'enllaç que permet llegir-la a El Punt Avui (i no pas com erròniament jo citava) publicada el 2017 en la que en resposta a una de les preguntes que se li formularen sobre els fets esdevinguts feis 2 anys (ara, doncs en fa 5) que el portaren a dir les paraules que jo d'ell citava al finalitzar un concert al Palau de la Música.

"Li va saber greu la reacció de fa dos anys quan va dir que no era independentista?"

Home, no em va agradar. Crec que hi ha gent que no està disposada a entendre res. Em va semblar que si les persones com jo no caben en aquest procés no anem bé. Mai no m'ha agradat dir el que no penso i el que no sento. Si hi ha una característica meva és que jo he anat fent contra circumstàncies adverses i això és un tipus de cosa del meu caràcter que no canviaré. Si no m'ho pregunten, faré la meva feina, que em sembla que és útil i ha estat molt útil. El que no m'agrada és que sembla que t'hagis de convertir sí o sí".

També jo dono per acabada aquesta conversa, indicant que la pots veure publicada a <http://joanbrunetmauri.cat/diari-dun-confinament/#comments>

Ben cordialment,

Joan Brunet i Mauri

joanbrunetmauri.cat
@jobruma

Llibre a: <http://joanbrunetmauri.cat/wp-content/uploads/2020/08/lmatges-i-Paraules-de-100-dies-de-confinament.-final.-pdf.pdf>

Correus i rèpliques consultables a: <http://joanbrunetmauri.cat/diari-dun-confinament/>,
comentaris 17, 18, 19 i 20

Aquest document estarà penjat aviat, al meu web: <http://clusa-oriach.cat/> - **Notícia 189**

Contestaré totes les opinions rebudes al correu *joaquim@clusa-oriach.cat*

Agraït a qui hagi tingut la paciència d'arribar fins aquesta pàgina 14, final.